

Τι κάνουμε τώρα; (3) – Γιατί οικονομική αυτοδυναμία

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Ενώ το μαζικό ξεπούλημα εντείνεται, σήμερα με τα νησιά μας και τη δημόσια περιουσία, αύριο με τις Τράπεζες, σε λίγο με τα όποια ενεργειακά αποθέματα βρεθούν, και ενώ η φτωχοποίηση της μεγάλης πλειοψηφίας συνεχίζεται, το κρίσιμο ερώτημα είναι : ποιος πρέπει να είναι ο στόχος μιας μακροπρόθεσμης στρατηγικής που όχι μόνο θα μας βγάλει από τη σημερινή καταστροφή αλλά και θα βάλει τις βάσεις για να μην ξαναφθάσουμε ποτέ στο ίδιο σημείο.

Είναι φανερό πια σε όλους, εκτός από αυτούς που έχουν επενδυμένα συμφέροντα για την παραμονή μας στην Ευρωζώνη, (δηλαδή οι οικονομικές, πολιτικές και πολιτιστικές ελίτ, καθώς και τα αλληλοεξαρτώμενα προνομιάκια κοινωνικά στρώματα), είτε ανήκουν στη Δεξιά είτε στην “Αριστερά”, ότι η εξακολούθηση της παραμονής μας στο Ευρώ είναι καταστροφική. Και αυτό, γιατί σε χώρες μικρές και μη ανταγωνιστικές σε σχέση με τα μητροπολιτικά κέντρα, όπως η Ελλάδα και η Κύπρος, η έλλειψη νομίματος ουσιαστικά τις στερεί από κάθε ίχνος οικονομικής και επομένως εθνικής κυριαρχίας. Και αυτό δεν είναι μόνο θέμα μνημονίου αφού η προβλεπόμενη μετεξέλιξη της Ευρωζώνης σε «Τραπεζική Ένωση» θα θεσμοποιήσει την έλλειψη οικονομικής κυριαρχίας, ιδιαίτερα για τις περιφερειακές χώρες που βρίσκονται σε σχέση εξάρτησης με τα μητροπολιτικά κέντρα.

Εκείνο όμως που δεν είναι φανερό σε όλους είναι ότι η δήθεν εναλλακτική λύση που προτείνεται για την έξοδο από την καταστροφή, η απλή έξοδος από την Ευρωζώνη, εάν δεν συνοδεύεται από παράλληλη μονομερή έξοδος από την ΕΕ (χωρίς τους δικολαβισμούς που χρησιμοποιεί η αριστερο-δεξιά για να συγκαλύψει την απροθυμία της εξόδου από την ΕΕ), θα είναι εξίσου καταστροφική με τη σημερινή κατάσταση. Και αυτό για δύο λόγους. Πρώτον, διότι η αιτία της καταστροφής δεν είναι απλά το Χρέος και τα Μνημόνια, όπως υποστηρίζουν οι απατεώνες της Δεξιάς και της “Αριστεράς”, αφού αυτά είναι απλές συνέπειες της υπάρχουσας παραγωγικής και καταναλωτικής δομής της χώρας, και αν αύριο μας χάριζαν όλο το Χρέος σε λίγα χρόνια θα είχαμε πάλι παρόμοια κρίση! Δεύτερον, διότι για να έχουν οποιαδήποτε πρακτική σημασία τα μέτρα που θα ληφθούν εκτός Ευρωζώνης, απαραίτητη προϋπόθεση είναι η κατάργηση των “4 ελευθεριών” που επιβάλλει όχι απλά η Ευρωζώνη, αλλά η ίδια η ΕΕ. Δηλαδή, απαιτείται:

—η κατάργηση του ανοίγματος και της απελευθέρωσης της αγοράς κεφαλαίων και η καθιέρωση μόνιμων κοινωνικών ελέγχων στη κίνηση κεφαλαίου, ώστε να μην κινδυνεύει κάθε στιγμή το νόμισμά μας από τους

κερδοσκόπους ή ο κοινωνικός μας πλούτος από τους ληστο-επενδυτές που, με υποτιμημένο εθνικό νόμισμα, θα μπορούν να τον αγοράζουν ακόμη φθηνότερα από τώρα

—η κατάργηση του ανοίγματος και της απελευθέρωσης της αγοράς εργασίας, ώστε να καταργηθεί ο εργασιακός Μεσαίωνας που επέβαλαν τα Μνημόνια με στόχο την Κινεζοποίηση της εργασίας. Όμως αυστηροί κοινωνικοί έλεγχοι στην εργασία είναι αδύνατοι μέσα στην ΕΕ, παρά τους μύθους των υποστηρικτών της απλής εξόδου από το Ευρώ.

—η κατάργηση του ανοίγματος και της απελευθέρωσης των αγορών εμπορευμάτων, ώστε να μην πλημμυρίζουν οι αγορές μας με ξένα προϊόντα που οδήγησαν στη καταστροφική διαστρέβλωση της παραγωγικής και της καταναλωτικής δομής μας. Όμως, κοινωνικοί έλεγχοι για την προστασία της παραγωγής μας απαγορεύονται μέσα στην Ενιαία αγορά της ΕΕ.

—η κατάργηση του ανοίγματος και της απελευθέρωσης των αγορών υπηρεσιών, ώστε να μην καταλάβουν ξένες πολυεθνικές και τον μοναδικό παραγωγικό τομέα που μας απέμεινε: τον τομέα των υπηρεσιών.

Τότε, όμως, οι δήθεν διεθμιστές της “αριστεράς” ερωτούν: θα γυρίσουμε σε μια Ευρώπη των εθνικών περιχαράκωσεων και ανταγωνισμών του παρελθόντος; Αλλά το ερώτημα αυτό είναι εντελώς απατηλό γιατί προϋποθέτει ότι υπάρχει εναλλακτική «καλή» παγκοσμιοποίηση από τη σημερινή νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, την οποία δήθεν επέβαλλαν κάποιοι κακοί πολιτικοί (Θάτσερ, Ρίγκαν, Μέρκελ κ.λπ.) και εξίσου κακοί Τραπεζίτες, με τη βοήθεια ενός Ευρώ δομημένου για να ευνοεί τους κακούς Γερμανούς. Εντούτοις, αυτό αποτελεί ένα καθαρό αποπροσανατολιστικό παραμύθι μιας “αριστεράς” που εξαπατά και προσποιείται ότι δεν βλέπει ότι δεν είναι μόνο οι κακοί νεοφιλελεύθεροι που επέβαλλαν δήθεν τις πολιτικές αυτές, αλλά και οι καλοί σοσιαλιστές τύπου Μιτεράν, Μπλερ, Ολλάντ, για να μην εκπαραθωθούν από τις αγορές! Και αυτό, γιατί καμιά κυβέρνηση, στην εποχή της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, όπου μερικές εκατοντάδες πολυεθνικές ελέγχουν την παγκόσμια παραγωγή και το παγκόσμιο εμπόριο, δεν μπορεί να εφαρμόσει άλλες πολιτικές από τις νεοφιλελεύθερες, όσο οι αγορές είναι ανοικτές και απελευθερωμένες.

Το συμπέρασμα είναι ότι μόνο εάν η έξοδος από την ΕΕ συμπληρώνεται από μια στρατηγική οικονομικής αυτοδυναμίας έχει νόημα. Ο διεθμισμός του αύριο μόνο σε αυτοδύναμες οικονομίες μπορεί να θεμελιωθεί, δηλαδή σε οικονομίες που θα στηρίζονται πρωταρχικά στους δικούς τους πόρους, ανθρώπινους και φυσικούς, και στην ικανότητα αυτόνομου καθορισμού των στόχων και λήψης των συλλογικών αποφάσεων, σε μια διεθνοποιημένη οικονομία των λαών και όχι των αγορών.